

Атанас П. Славов
Третото пришествие

От всичко на света, най-обичам тези фантастични съботни следобеди. Мама вече е разчистила трапезата от обилния обяд, сипала е първите чашки домашна силовица и на верандата оставаме само мъжете – татко, дядо, вуйчо Грую и този път като приятна изненада – чичо Койчо, дето миналата година се върна от корабите – обиколил бил свят и половина, вика дядо.

Никой не ме гони в другата стая – и аз тупарлака съм утрешен мъж, вика тати, нека се уча на мъжки приказки. Много ми се иска за бъда днешен мъж, ама като не може, съм съгласен и на утрешен. Важното е, че ме имат за свой и ме оставят на трапезата да стоя на отделен стол.

Отначало винаги започват с разни глупости за разни жени или правене на пари, тати вика, че било важно, ама аз хич не ги слушам. К'во значение има на коя й е бил по-голям балкона, на коя задния двор. Няма да живея при нея, я! Пък и за парите, все някакви „прецакани“ и „изработени“ хора споменават, нищо не им се разбира. Виж, като заговорят за политиката на далечни страни, това чакам!!! Това Америка, това Русия, това Африка, там стават интересните работи...

И днеска всичко почна когато мама простря на задния чердак телевизора. Тя му е изборидала по краищата на медийното платно едни красиви первазчета с целуващи се гълъбчета – не ти е работа! Та върху това еднометрово килимче започнаха да се редят образи и звуци от света, и всички други разговори затихнаха:

„Вече трета седмица боевете по поречието на река Замбези продължават с променлив успех на прогресивните европейски сили. Най-голям напредък имаха частите на Тринадесети Трансилвански корпус «Вампирите», но откак замбийските диктатори поканеха на помощ наемници от Хаитянската Зомбармия, нещата се усложниха. Възниканаха проблеми с прехраната на трансилванските командоси, които са съвсем естествени като се има предвид метаболизма на нашите «червени каски». Омиротворителният ход на обединените европейски сили се затруднява и от намесата на отделни групи от местното терористично движение «Патриотичен фронт на черните магьосници».“

На екрана се мярнаха демонстранти с плакати: „ЕВРОПИЙЦИ ВЪН ОТ АФРИКА“.

– Че к'во им пречат толкова зомбитата на трасилванците, бре Койчо? Я с какви армии се справиха преди две години. – Тати винаги пита

чичо Койчо, щото той е учен и много знае.

– Зомбито, Паро, е много особено нещо. Колкото да го гърмиш, няма файда, и да го хапеш – също, каква кръв да пият вампирите, като они нямат нито капка. Познавах един чех – беше им зъболекар, специализирал по предни зъби, много се грижат за кариеите си, вика, вампирите не са пациенти, а истинско удоволствие. Възпитани хора! – добавя поучително чичо Койчо и набожда нова кисела краставичка.

– Педераста! – изръмжа ненадейно вуйчо Грую, той като дойде на пет сутрешни ракии, винаги му се привиждат наоколо някакви педераста.

– Трай бе Груйо. – срязва го Тати. – Сега ни паднало да научим нещо от Койчо, кога пак ще ни дойде на гости...

Вуйчо маха безнадеждно с ръка и я протяга към нова чашка с ракия.

– Та викаш Койчо, вампирите възпитани, а?

– Ебе то, ние тук к'во знаем за възпитанието?!? Они са едни маниери, една етика, един фюнес, същински джентълмани!

Тати печално изпъшква и подхваща:

– Абе Еропата си е Европа, културата си е култура, к'во да ка'еш?!

– Койчо бе, – надига се треперливия глас на Дядо, – К'во ще ка'еш за руснаците бре, що така тия хора, все проблеми с тях, бе Койчо?

– Диви и непонятни души са това русите, Дядо – кисело отвърща чичо. – Марсианците дойдаха при тях като брат по разум при брат по разум. Сключиха законен договор с правителството им! Доставиха им технологии и неограничени количества зелена водка! И срещу това им искат само по една пинта кръв на месец от човек! На тях обаче водката не им харесала! Въстания! Партизански отряди! Сега и тези дето завладяха склада с водородни бомби в Урал! Няма да си седнат на задниците тия хора. Третото пришествие било настанало!!! Все нещо не им е в ред...

– Е, пък може да не им понася на родна земя толкова чуждопланетни мутри... – плахо се опитва да възрази Тати.

Чичо Койчо съвсем се разяри, чак разплиска чашата си в чинията с кисели краставички.

– Не им понасяло! На американците как им понася? Като дойдоха първите летящи чинии на веганците и блокираха електрониката им, какво? Разговори, преговори, като разумни същества. Сключиха търговска погодба и всеки си гледа кефа. Ваганците...

– Баш педерастите! – изригна гръмогласно вуйчо Грую.

– Как тъй педераси, бре Груйо? Те даже задници нямат, шото се хранят с менструална енергия – закачливо подметна Дядо.

– Ментална енергия, Дядо, от енергията на мисълта се хранят веганците, и да знаеш още, че педерастията е преди всичко духовно явление. – утихна Грую.

Всички замлъкнаха, защото тея забележки на вуйчо бяха чували и преди. Чичо Койчо като че се поуспокои и продължи:

– Та ви казвам, американците веднага разбраха къде им е изгодата, бизнеса им върви, гледат си по цял ден телевизия, хрупат си пуканки, и каквото им избълват мозъците – готова суровина за продан – лапат ли лапат веганците и плащат за това скъпо и прескъпо...

– Чичо Койчо, верно ли че от от гледане на хубавата им телевизия на америнаците мозъците им ставали едни пухкави и раждали най-вкусните мисли? – обадох се аз.

– Така поне казват веганците, пък и на кой му пука какво става всъщност? Важното е че си плащат.

– Ами ние, Койчо, нали също гледаме американска телевизия, що веганците не щат да ни купуват мислите? – рече дядо.

– Ими първо, не е само работата в гледането, дядо, трябва да мислиш на американски, пък то докато ти го преведат, десет пъти българинът ще си помисли, тия нещо ме ментят, и хубавите мисли вземат че се вкиснат. Кой ще ти лапа вкиснатите мисли, дядо?

– Тъй то, тъй, ама нема ли и за нас някои по-дребни нашественици, там от Меркурий или от Нептун?

Дружен смях разтърси трапезарията. Щом почнат да се хилят, значи ще почнат пак ония другите разговори. Аз пък ще взема да излеза на улицата да си поиграя на марсианци и ваганци. Целият град ми е за игра, откак обяха, че е отворен пътя към Европа и всички заминаха за там. Помня когато една сутрин видяхме, че сме сами, тати се изправи и гордо извика: „Да не ми е името Аспарух, ако напусна тази земя, ако ще да съм последния!“ И погледна към мен. Знам какво си мисли, ама аз смятам да се изуча и да напусна тази страна. Може да стана голям човек.

Я руски марсианец, я американски веганец!

КРАЙ

© Атанас П. Славов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/92>]